

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **nezletilá A. R.**
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
zastoupená zákonným zástupcem otcem F. R.
právně zastoupena Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2020 č. j. OAM-1064/ZA-ZA11-ZA05-
2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Nezletilé žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podala nezletilá žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu. Namítala, že žalovaný porušil její procesní práva tím, že neprovedl dodatečný pohovor a nevyhověl žádosti o doložení dokladů, což mohlo vést k nesprávnému zjištěnému skutkovému stavu. Konstatovala, že prostřednictvím své zákonné zástupkyně v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je nebezpečí hrozící jejímu otci, kvůli němuž je ohrožena i ona sama. Nebezpečí politického pronásledování hrozí jejímu otci pro jeho odpor k ázerbájdžánské vládě. V případě návratu do Ázerbájdžánu, kde nikdy nebyla, by byla utlačována, šikanována, byl by jí ztížen i přístup ke vzdělání. Návratem do Ázerbájdžánu by byl porušen článek 3 odst. 1 a odst. 5 Úmluvy o právech dítěte. Namítala rovněž, že žalovaný porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, jelikož neopatrčil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Tohoto porušení se žalovaný dopustil tím, že odmítl žádost její zákonné zástupkyně o posečkání a vyžádání dokumentů od německého advokáta, jakož i žádost o doplňující pohovor.
3. Poukazovala na to, že její situaci nelze bagatelizovat a je třeba přihlédnout k tomu, že patří k pronásledované rodině, resp. k rodině, jejíž člen čelí pronásledování, a důvody její žádosti o mezinárodní ochranu tak mohou spadat pod skutkovou podstatu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 230/2014-67 žalobkyně uvedla, že i příslušnost k rodině může naplňovat znaky pronásledování, i když nikdy v Ázerbájdžánu nebyla. Již v průběhu správního řízení poukazovala na to, že její otec měl v zemi původu velké problémy s policií kvůli demonstracím proti ázerbájdžánské vládě a bylo mu vyhrožováno. Své důvody pronásledování odvozuje od pronásledování své rodině, přičemž příslušnost k rodině je příslušností k sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Při interpretaci pojmu sociální skupina je třeba vyjít z článku 10 odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU. Otázkou, zda ve světle kvalifikační směrnice lze v určitých případech považovat rodinu za určitou sociální skupinu, se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 3/2012-45. Podle závěru NSS v citovaném rozsudku je potřeba zabývat se otázkou existence příčinné souvislosti hrozící újmy s příslušností k určité sociální skupině, následně též zodpovědět otázku, z jakého důvodu se žalobkyně v potížích ocitla a zda by příslušnost žalobkyně k její rodině mohla mít dopad na její přístup ke státní ochraně. Žalovaný se touto skutečností v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal a nevěnoval jí potřebnou pozornost, resp. si neopatrčil dostatek podkladů k tomu, aby o této otázce mohl rozhodnout, ačkoliv ona nabízela možnost, jak potřebné materiály doplnit. Poznamenala, že v Ázerbájdžánu přetrvává zastrasování, stíhání kritiků vlády, proti nimž jsou rovněž zaváděna omezující opatření.
4. Namítala dále, že je zcela nepřipustné, aby žalovaný ve svém rozhodnutí hodnotil přínosnost doplňujícího pohovoru či nově dodaných dokladů, aniž by tento pohovor provedl a dodání dalších podkladů umožnil, a dospěl k závěru, že by ani provedení doplňujícího pohovoru či dodání podkladů od německého právníka nemohlo vést k udělení žádného typu mezinárodní ochrany. Zdůraznila, že doplňující pohovor je zcela běžným procesním úkonem v azylových věcech. Není možno odmítnout návrh na

doplnění dokazování provedením doplňujícího pohovoru pro to, že se může jevit jako obstrukční, aniž by takový závěr byl podložen jednoznačnými důkazy. Rovněž pak nelze vyvozovat údajnou nemožnost vstřícnějšího přístupu vůči ní zakládat na tom, že její rodiče v jiném azylovém řízení patrně neuvedli vše, co uvést mohli, neboť toto samozřejmě nemůže být kladeno k její tíži, o jejíž žádosti se vede samostatné řízení.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že zákonná zástupkyně žalobkyně převzala 28. 11. 2019 poučení o svých právech a povinnostech v příslušné jazykové mutaci, jak plyne ze strany 4 spisového materiálu. Byla poučena, že během pohovoru musí uvádět všechny rozhodné skutečnosti k žádosti a dále také, že během celého řízení má právo hájit své zájmy, tj. uvádět skutečnosti vztahující se k žádosti, navrhopvat a předkládat důkazy a doručovat OAMP podklady pro vydání rozhodnutí. Byla poučena také o tom, že může jednat samostatně nebo může zvolené osobě dát plnou moc k zastupování a obdržela také seznam nevládních organizací, které se zabývají ochranou práv žadatelů a které může kdykoliv v průběhu řízení kontaktovat a požádat o bezplatnou právní pomoc. Všechny tyto skutečnosti jsou uvedeny v poučení. Se zákonnou zástupkyní byl proveden pohovor 3. 12. 2019. Byla detailně dotázána na všechny skutečnosti, potvrdila, že jménem své nezletilé dcery uvedla vše a zváží, zda doloží další doklady. Žádné jiné doklady v průběhu celého správního řízení nedoložila, a ani se sama v žádné jiné formě nesnažila správnímu orgánu, a to ať ústně či písemně, žádné skutečnosti sdělit, dodat, navrhnout jako důkaz, a to ani bezprostředně po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Ani si nevyžádala lhůtu k dodání dokladů či vyjádření. Totéž neučinila ani za pomoci právníka či nevládní organizace. Možnost podání výpovědi měla, mohla toto učinit konkrétně při pohovoru, při seznamování s podklady či jinak písemně. Neučinila však vůbec nic. Její tvrzení, že správní orgán porušil její procesní práva, nelze považovat za relevantní tvrzení. Odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že opakování pohovoru za účelem doplnění informací, ať ze strany žadatele o azyl či správního orgánu, není sice zákonem vyloučeno, ale z povahy věci by mělo být jen ojedinělým a zásadními skutečnostmi opodstatnitelným jevem. Dle žalovaného správní orgán vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020 ve věci sp. zn. 5 Azs 62/2019, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný si dostatečně zjistil skutkový stav věci a nepodařilo se prokázat, že by ze strany otce žalobkyně se jednalo o soustavné a opakované vyjadřování politických názorů, v jejímž rámci by otec žalobkyně naplňoval svá základní lidská práva, svobodu projevu a svobodu politického názoru, stejně tak nebylo prokázáno, že v příčinné souvislosti s touto činností by byl opakovaně pronásledován, zadržen policií, odsouzen. Nejvyšší správní soud považoval závěry žalovaného i krajského soudu o nevěrohodnosti tvrzení otce žalobkyně za příléhavé.
6. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a nezletilá žalobkyně se na výzvu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřila a nesouhlas

s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělila. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 27. 11. 2019 podala zákonná zástupkyně žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni v České republice. Dne 3. 12. 2019 v rámci poskytnutí údajů k podané žádosti sdělila, že se nezletilá narodila ve Štrasburku ve Francii. Nezletilá má občanství Ázerbájdžánské republiky a je ázerbájdžánské národnosti, hlásí se k islámské víře. Ve vlasti nikdy nežila. Po narození ve Francii pobývala až do 26. 11. 2019, kdy přicestovala s rodiči autem přes Německo do České republiky. Jedná se o její druhou žádost o azyl. První podala během pobytu ve Francii. Zdravotní stav dítěte je dobrý. K důvodům žádosti zákonná zástupkyně uvedla, že jsou shodné, jako u jejích rodičů. Protože má otec nezletilé ve vlasti problémy, nemohou se do vlasti vrátit, a proto žádají o azyl.
8. Dne 3. 12. 2019 byl se zákonnou zástupkyní nezletilé proveden pohovor. Z protokolu o pohovoru se podává, že před jeho zahájením byla zákonná zástupkyně žalobkyně poučena, že je povinna v průběhu řízení poskytovat žalovanému nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Byla rovněž informována o skutečnosti, že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu osobních údajů nezletilé, a to především ve vztahu ke státním orgánům země původu. Pohovor se konal za přítomnosti tlumočnice a na žádost žalobkyně v jazyce tureckém. Zákonná zástupkyně před pohovorem uvedla, že se cítí zdráva a je schopna pohovoru, poučení rozuměla a nežadá bližší vysvětlení. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany zákonná zástupkyně sdělila, že se nezletilá narodila ve Francii, žili ve Štrasburku. Členové rodiny – zákonná zástupkyně, její manžel a dvě dcery žijí společně. Otcí nezletilé – manželovi zákonné zástupkyně hrozí v Ázerbájdžánu nebezpečí. Kvůli tomu je ohrožena celá rodina a týká se to tedy i nezletilé žadatelky o azyl. Děti pronásledovaných lidí jsou ve škole utlačovány a šikanovány. V roce 2017 členové rodiny požádali o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Jejich žádosti nebylo vyhověno. Žaloba podaná u soudu byla zamítnuta. Uvedla rovněž, že do zahraničí vycestovali kvůli nedostatečné zdravotní péči pro starší dceru. Na otázku, zda chce na podporu svých tvrzení doložit nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály, odpověděla, že má pouze doklady, které se týkají její situace a manžela a zváží, zda je doloží. Poté jí bylo pracovníkem správního orgánu sděleno, že tímto je ukončen její pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a má právo, aby jí byl celý pohovor, tj. všechny otázky i odpovědi zpětně přetlumočen za účelem kontroly. Tohoto práva žalobkyně využila. Následně na otázku, zda má nějaké námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru, odpověděla záporně. 3. 12. 2019 zákonná zástupkyně doložila správnímu orgánu rodný list nezletilé žalobkyně ve francouzském jazyce.
9. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti nezletilé žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v Ázerbájdžánu jsou ohroženi její rodiče, což by mělo negativní dopad na ni.
10. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP – Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 18. 6. 2019, Informace MZV ČR č. j. 121241-6/2019-LPTP ze dne 23. 7. 2019.

11. Ze správního spisu se dále podává, že dne 28. 4. 2019 bylo zákonné zástupkyni žalobkyně doručeno předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 21. 5. 2020. Zákonná zástupkyně nezletilé žalobkyně práva seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí využila dne 21. 5. 2020, pořídila si jejich fotokopie a sdělila, že v podkladech je uvedeno, že v Ázerbájdžánu není svoboda projevu a nedodržují se tam lidská práva, což je pravda. Na otázku, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, odpověděla, že když byli v České republice poprvé jako žadatelé o azyl, neuváděla všechny skutečnosti, protože se chtěla dostat do Německa. Poté ale byli vráceni v rámci tzv. dublinského nařízení zpět do České republiky. Teď vidí, že její azylový proces bude řešit Česko, proto by chtěla požádat znovu o další možnost podání výpovědi, ve které by podrobně popsala skutečnosti, o kterých si myslí, že by podpořily žádost její rodiny o azyl. Dále uvedla, že by ráda během pohovoru předložila podpůrné dokumenty, které dříve nepředložila a také může od svého právníka z Německa získat další podpůrné dokumenty a předložit je správnímu orgánu. Ohledně nových skutečností sdělila, že za jejich pobytu ve Francii se její manžel účastnil některých demonstrací proti ázerbájdžánské vládě. Informace o těchto protestech se dostala až do Ázerbájdžánu. Na jejího manžela je vydán zatykač. V okamžiku, kdy přistanou v Ázerbájdžánu, ví, že je zadrží. U jejich staršího dítěte byl diagnostikován autismus, ale protože se museli v rámci dublinského nařízení vrátit zpět do Česka, vyšetření dítěte nebylo dokončeno. Dítě má také problémy se sluchem. Současně požádala o provedení dalšího pohovoru, jak s ní, tak s manželem.
12. Žádosti o provedení dalšího pohovoru správní orgán nevyhověl, přičemž podrobně svůj postup odůvodnil na str. 3 napadeného rozhodnutí. Na tomto místě krajský soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s důvody, pro které žalovaný nevyhověl žádosti zákonné zástupkyně o provedení nového pohovoru, v podrobnostech na odůvodnění rozhodnutí žalovaného na str. 3 odkazuje. Krajský soud neshledal žalobní námitku, že neprovedením dodatečného pohovoru a nevyhověním žádosti o doložení dokladů byla porušena procesní práva žalobkyně, důvodnou. Soud zdůrazňuje, že zákonná zástupkyně žalobkyně měla možnost ve správním řízení předložit azylový příběh v úplnosti. Je třeba zdůraznit, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána 27. 11. 2019, 3. 12. 2019 poskytla zákonná zástupkyně údaje k podané žádosti, téhož dne s ní byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka, přičemž kromě jiného uvedla, že disponuje podklady, které se vztahují k její situaci – zákonná zástupkyně a otce žadatelky – manžela zákonné zástupkyně a zváží, zda je doloží, ovšem nic takového neučinila, až do května 2020 byla naprosto nečinná, a až 21. 5. 2020, tedy po půl roce sděluje, že požaduje doplňující pohovor a hodlá předložit jakési dokumenty. Soud konstatuje, že zákonná zástupkyně žalobkyně měla možnost v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 12. 2019 uvést veškeré relevantní skutečnosti, dostalo se jí řádného poučení o tom, že je povinna poskytovat nezbytnou součinnost, uvádět pravdivé a úplné informace. Na otázku zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály, odpověděla, že má pouze doklady, které se týkají její situace a manžela a zváží, zda je doloží. Jak již výše uvedeno nic takového téměř po dobu půl roku neučinila. Ničeho nedoložila ani 21. 5. 2020 a nic nedokládá ani k žalobě. Soud souhlasí s žalovaným, že požadavek na provedení doplňujícího pohovoru byl ze strany zákonné zástupkyně neoprávněný a obstrukční, jehož skutečným účelem a cílem bylo prodloužit řízení.

Uvedené námitky žalobkyně soud shledal nedůvodnými, v tomto ohledu nedošlo k vadě řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

13. Krajský soud dále dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
14. Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Součástí správního spisu jsou i rozhodnutí žalovaného, jimiž rozhodoval o žádostech rodičů nezletilé žalobkyně a sestry o udělení mezinárodní ochrany, kterou podali v roce 2017. Řízení o žádosti otce žalobkyně bylo vedeno u žalovaného pod č. j. OAM-540/ZA-ZA12-ZA05-2017, řízení ve věci žádosti její matky a sestry byla vedena pod č. j. OAM-549/ZA-ZA12-ZA05-2017. Rozhodnutími ze dne 21. 8. 2017 jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2019 č. j. 63 Az 34/2018-65, který nabyl právní moci 8. 3. 2019, jímž Krajský soud v Ostravě zamítl žaloby žalobců proti uvedeným rozhodnutím žalovaného. Z tohoto rozsudku se kromě jiného podává, že matka žalobkyně a její nezletilá sestra obavy z návratu do vlasti spojovaly pouze s ohrožením otce žalobkyně (manžela její matky a otce její sestry) a vzhledem k tomu, že žalovaný v případě otce žalobkyně neshledal důvody jeho ohrožení v případě návratu, ztotožnil se krajský soud s názorem žalovaného, že není možné obavy matky žalobkyně a její sestry považovat za relevantní. Krajský soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného, že otcem žalobkyně tvrzené potíže ve vlasti nedosáhly takové intenzity, aby je bylo možno označit za pronásledování. Z důvodů, které žalovaný podrobně popsal v rozhodnutí na str. 5 a 6 soud nepovažoval zadržení otce žalobkyně policií v červnu 2016 za věrohodné, což snižuje věrohodnost jeho dalších tvrzení o problémech v jeho vlasti. Soud uvedl, že žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že otec žalobkyně tvrdil, že v roce 2016 byl zadržen policií celkově pětkrát, zatímco matka žalobkyně přednesla, že poslední takový incident nastal na přelomu let 2015 a 2016. Shodně s žalovaným soud sdílel pochybnosti o autentickém charakteru předložených kopií dopisů. Dle soudu žalovaný správně poukázal na to, že otec žalobkyně tvrdil, že posílal velké množství stížností a dopisů na různé úřady v Ázerbájdžánu a rovněž o svých problémech informoval veřejnost formou článků publikovaných na internetu. Dle soudu jím doložené materiály sice mají tuto činnost potvrzovat, ovšem veškeré dokumenty jsou datovány k roku 2014. Soud uvedl, že dle jeho názoru je tedy otázkou, jak intenzivní byla tato činnost v posledních dvou letech pobytu ve vlasti. Poukázal také na to, že otec žalobkyně nijak nedoložil, že předložené dopisy skutečně někam zasílal. Otec žalobkyně uchováním kopií dopisů předpokládal, že je v budoucnu využije nebo je bude potřebovat, shledal nelogickým jeho vysvětlení, proč si neuschoval podací lístky či doklady potvrzující odeslání těchto dopisů na příslušný úřad a že tedy nelze seznat, zda tyto dopisy skutečně byly sepsány v roce 2014 a odeslány příslušným ázerbájdžánským úřadům, nebo zda byly vyhotoveny účelově pro azylové řízení. Co se týče tvrzeného tlaku v souvislosti

s povoláním k nástupu vojenské služby, souhlasil soud rovněž s žalovaným, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce bez dalšího, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud učinil závěr, že obava otce žalobkyně z toho, že v případě návratu do vlasti bude uvězněn, je nepodložená a spekulativní. Krajský soud dále konstatoval, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a opatřil si důkazy. Soud vyslovil názor, že žalovaný posoudil individuální situaci rodičů žalobkyně a sestry na základě jejích tvrzení, které konfrontoval s informacemi z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu a že rodiče žalobkyně a její sestra neuvedli, a ani v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by jim hrozilo v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Soud rovněž vyslovil názor, že důvody odjezdu otce žalobkyně v září 2016 nelze přímo spojovat s jeho veřejnými projevy, tj. psaním článků, k čemuž došlo – jak výše uvedeno – dva roky před vycestováním. Rovněž jím tvrzené aktivity, které ukončil v roce 2014, měly nízkou relevanci k případnému ohrožení při návratu. K obecnému tvrzení matky žalobkyně, že ázerbájdžánské úřady vědí, že se do země původu včas nevrátila, a že pokud tak nyní učiní, bude pronásledována jen proto, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, soud uvedl, že je považuje za ničím nepodložené spekulace. Zdůraznil, že matka žalobkyně neupřesnila, z čeho dovozuje, že ázerbájdžánské úřady (a které) mají informace o podané žádosti o mezinárodní ochranu a z jakých okolností pramení její názor, že jen pro to, že pobývala delší dobu v zahraničí, bude pronásledována a jakým způsobem. Dle soudu z obsahu správního spisu ani ze zpráv o situaci v zemi nic takového nevyplývá, a ani v průběhu soudního řízení matka žalobkyně k těmto obecným tvrzením nic nedoložila, konec citace.

16. V nyní posuzované věci nezletilá žalobkyně spojuje obavy z návratu do vlasti s ohrožením sebe sama z důvodu její příslušnosti k rodině, kterou tvoří její otec, matka a sestra, a to z důvodů ohrožení jejího otce v případě návratu do vlasti a v této souvislosti namítala, že se žalovaný měl zabývat tím, z jakého důvodu by se ocitla v potížích v případě návratu do vlasti a zda by její příslušnost k rodině mohla mít dopad na její přístup ke státní ochraně. V dané věci je podstatné, že ve správním řízení ve věci žádosti rodičů žalobkyně a její sestry nebylo prokázáno, že by se ze strany otce žalobkyně jednalo o soustavné a opakované vyjadřování politických názorů prostřednictvím veřejných médií – tisku, internetu, v jejímž rámci by naplňoval svá základní lidská práva, tj. svobodu projevu a svobodu politického názoru a rovněž nebylo prokázáno, že v příčinné souvislosti s touto činností by otec žalobkyně byl opakovaně perzekuován, zadržen policií, odsouzen anebo po něm bylo vyhlášeno v Ázerbájdžánu pátrání pro zveřejňování příspěvků. Stejně tak jeho snaha vyhnout se nastoupení povinné vojenské služby není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Podstatné také je, že jeho tvrzení byla shledána nevěrohodnými. Shodně s žalovaným i soud poukázal na to, že rodiče žalobkyně ve svých tvrzeních neuváděli jen drobné nesrovnalosti, které by se snad daly vyložit časovým odstupem, popř. přirozenou tendencí člověka určité věci zapomínat nebo subjektivním vnímáním skutečností, ale že tvrzení rodičů žalobkyně byla rozporná a lišila se v podstatných bodech,

a proto byla žalovaným a také soudem jeho tvrzení označena za nevěrohodná a na základě toho nebyly shledány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

17. V rozsudku č. j. 6 Azs 3/2012-45 Nejvyšší správní soud uvedl, že určitou sociální skupinou ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, může být také rodina žadatele o mezinárodní ochranu, a v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu náleží k určité sociální skupině, již je rodina, je nutno zkoumat také otázku tzv. kauzálního nexu (příčinné souvislosti), tedy zda je příslušnost k rodině rozhodující příčinou pronásledování žadatele nebo poskytnutí ochrany žadateli před pronásledováním, konec citace. Za situace, kdy důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyně byly zcela odvozeny od jejích rodinných příslušníků – otce, matky a sestry, přičemž matka a sestra odvozovaly úspěšnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany od otce žalobkyně a vzhledem k tomu, že tvrzení otce žalobkyně uplatněná v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nevěrohodná, a jak výše uvedeno, nebyly u žádného z rodinných příslušníků žalobkyně shledány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je nutno dospět k závěru, že zde zcela absentuje příčinná souvislost mezi žalobkyní tvrzenou hroící újmou a její příslušností k uvedené sociální skupině. Obavy žalobkyně z návratu do vlasti nemají žádný reálný podklad a je správný závěr žalovaného, který jednak dospěl k závěru, že žalobkyně nemohla být ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a neshledal, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
18. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26.08.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková

samosoudkyně